

тивно всяко добро не щѣтъ да ны побръкатъ да грѣшимъ, и не щѣтъ да ны подканятъ камъ добро-то. Слѣдователно увѣщателный тоя гласъ е отъ Бога, кой-то всякога выка камъ насъ: *Обзрийте ся, обзрийте ся, защо и-скате да умрѣте?* (Езек. 33; 11). Ако ные слѣдовахмы тоя гласъ, Василчо, то души-ты ни не щѣхъ да ся загубуватъ. Но увы! Ные повече обычямы да смы научени отъ діаволъ-тъ и отъ наши-ты сърдца, съ кои-то и огорчавамы Божія-тъ Духъ. Вмѣсто да отговоримъ: Говори, Господи, защо-то слуша слуга-та ти; ные говоримъ, Иди отъ насъ, Господи, защо-то не искамы да знаемъ Твои-ты пѣтища.

Василчо мълчалъ, и като си опрѣлъ лицето на майчино-то си рамо залѣлъ ся съ слъзы.

Усѣщанъ ли, мой милый Василчо, че това е истина?

Ахъ! Това е истина, мамо, и щѣ ти кажъ отъ що азъ усѣщамъ че то е истина. Вчера азъ спяхъ късно, и като станахъ, не ся помолихъ Богу. Тоя гласъ, за кого-то ты казувашъ, за браняше ми да оставямъ молитвъ-тъ си за друго врѣме; азъ обаче не го послушахъ. Подиръ като подхапнахъ, заловихся то за това, то за друго, ако и да мя принуждаваше нѣщо да отидѣ да ся помолѣхъ, обаче азъ не отидохъ, и най подиръ азъ съвсѣмъ забравихъ. Отъ това азъ мисляхъ, че направихъ твърдѣ лошо, като не ся покорихъ